

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Iwony Filimoniuk

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2024 r.

sprawy **P. M.**

oskarżonego z art. 286§1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 20 września 2023 r. sygn. akt II K 967/21

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. A. O. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 zł tytułem opłaty oraz 536,60 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 847/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 20 września 2023 r. w sprawie II K 967/21

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEZ ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<ul style="list-style-type: none"> - obraza przepisu art. 5 § 2 k.p.k., poprzez jego nieuwzględnienie, w sytuacji gdy w trakcie rozprawy przed Sądem Rejonowym nie przesłuchano prezesa spółki (...) Sp. z o.o. na okoliczność braku współpracy między nimi; - uchybienie w postępowaniu dowodowym w postaci nieuzyskania przez Sąd Rejonowy w Siedlcach historii rachunków (...) Sp. z o.o. celem weryfikacji historii wpłat od reprezentowanego przez oskarżonego podmiotu; - błędne, niekonsekwentne przywoływanie przez Sąd Rejonowy w podstawie prawnej wyroku karty karnej jako potwierdzenia na oszukańcze działanie oskarżonego, przy jednoczesnym odrzucaniu wniosków płynących z pozostałej dokumentacji, świadczących o umorzeniu wielu postępowań i zwracaniu przez niego środków pokrzywdzonym; - błędne przyjęcie założenia, że firma oskarżonego nie współpracowała ze 	<ul style="list-style-type: none"> # zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

spółką (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K., podczas gdy wskazał on dane tego podmiotu, tj. adres spółki, nazwisko osoby zarządzającej, nazwę oraz inne informacje, które mogły być znane jedynie kontrahentowi tego podmiotu;

- nietrafione przyjęcie na podstawie wpisu w KRS, że firma (...) Sp. z o.o. zajmowała się sprzątnięciem budynków oraz produkcją maszyn i urządzeń, podczas gdy jak powszechnie wiadomo, wpisy nie obejmują często całego przedmiotu działalności firmy;

- błędne twierdzenie Sądu Rejonowego w Siedlcach, że umorzenie postępowania PR 3 Ds. 627.2020 wynikało tylko ze względu na zwrot środków, podczas gdy zgodnie z tym co napisał prokurator, umorzone zostało na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego. Ponadto z uzasadnienia tego postanowienia wynika, że w momencie umorzenia postępowania zwrot środków otrzymała tylko część klientów, a więc nie był to jedyny powód umorzenia tego postępowania jak i wielu innych postępowań;

- wewnętrzna sprzeczność w rozważaniach Sądu Rejonowego w Siedlcach, który to stwierdził, że spółka (...) Sp. z o.o. nie prowadziła faktycznej działalności, w sytuacji posiadania przez nią 151000 zł zaległości podatkowej, podczas gdy zaległość taka wynika z zysku spółki, zaś nie da się osiągnąć zysku w granicach 700000 zł bez prowadzenia działalności;

- niewzięcie pod uwagę przez Sąd Rejonowy w Siedlcach faktu, że część czynów figurujących na karcie karnej wynika z zarejestrowania na

oskarżonego przez nieznaną mu osobę numerów telefonów, adresów e-mail oraz kont bankowych;

- niewzięcie pod uwagę faktu, że nieprzebywanie obecnie spółki (...) Sp. z o.o. pod wskazanym adresem potwierdza okoliczność zerwania przez nią kontaktu z oskarżonym, zmienienia miejsca jej pobytu, „ucieczki”;

- błędne przypisanie zachowaniu oskarżonego z góry powziętego zamiaru, podczas gdy utrzymywał on kontakt z klientem po dokonaniu przez niego płatności, oferował sprzedaż towarów zarówno poprzez przedpłatę jak i wysyłkę pobraniową, wbrew twierdzeniu Sądu nie posługiwał się danymi innych osób, gdyż

z wpisów z KRS wynika, iż spółka (...) należy do matki oskarżonego i jego ojca, który również reprezentował spółkę jako prokurent, zaś oskarżony miał prawne umocowanie do reprezentacji spółki (...) w postaci pełnomocnictwa udzielonego w formie notarialnej. Ponadto fakt systematycznego zwracania środków klientom, którzy nie otrzymali towaru wykazuje brak chęci uzyskania przez oskarżonego korzyści majątkowej;

- błędna kwalifikacja czynu, który, winien być zakwalifikowany jako wypadek mniejszej wagi, tj. czyn z art. 286 § 3 k.k. z uwagi na nieznaczną wysokość poniesionej przez pokrzywdzonego szkody, niekaralność sprzed momentu zarzuconego oskarżonemu czynu, dobrą opinię środowiskową, wieloletnie prowadzenie działalności gospodarczej nie mając konfliktów z prawem oraz okoliczności łagodzące, których

	<p>Sąd nie wziął pod uwagę w postaci systematycznego zwracania pieniędzy osobom pokrzywdzonym do momentu tymczasowego aresztowania. Ponadto taka postawa przemawia za zastosowaniem złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 2 k.k. i winna być wzięta pod uwagę przez Sąd.</p>
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zarzuty podniesione przez oskarżonego jako niezasadne nie zasługiwały na uwzględnienie.</p> <p>Z uwagi na nieusystematyzowaną formę złożonego środka odwoławczego przez podmiot nieprofesjonalny jakim jest oskarżony, treść apelacji została uporządkowana w sposób umożliwiający analizę istoty podniesionych zarzutów oraz ich argumentacji.</p> <p>Rozważając zasadność apelacji, w pierwszej kolejności należało się odnieść do zarzutów dotyczących obrazy prawa procesowego, w tym związanych z nieprzeprowadzeniem postępowania dowodowego w odniesieniu do przywoływanych okoliczności, błędnej oceny materiału dowodowego będącą zarzutem pierwotnym do wskazywanych przez skarżącego błędów w ustaleniach faktycznych, czy też nie oparciu wyroku na całokształcie ujawnionych okoliczności.</p> <p>Na wstępie należy wskazać, iż sąd jest gospodarzem postępowania jurysdykcyjnego, dlatego w jego gestii pozostaje ostateczna decyzja o dopuszczeniu dowodu.</p>	

Sąd nie ma obowiązku uwzględniania wszystkich wniosków dowodowych składanych przez strony (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2022 r., V KK 164/22). Odnośnie niezaliczenia na poczet materiału dowodowego dokumentacji, która miałaby wskazać na współpracę oskarżonego ze spółką (...) Sp. z o.o., Sąd Okręgowy wypowiedział się już na rozprawie apelacyjnej w dniu 4 stycznia 2024 r., oddalając wówczas wniosek dowodowy na podstawie art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. Na marginesie wspomnieć należy, iż nawet w przypadku dostarczenia oryginału umowy współpracy oskarżonego ze spółką (...) Sp. z o.o., nie można byłoby wyłącznie na jej podstawie uwolnić oskarżonego od winy w świetle tego co zostało do tej pory ujawnione. Zdaniem Sądu Okręgowego zebrany w sprawie materiał dowodowy jest zupełny i po dokonaniu jego prawidłowej oceny przez Sąd meriti, w sposób jednoznaczny pozwolił na przypisanie oskarżonemu winy za popełnienie zarzucanego mu czynu z art. 286 § 1 k.k., niezależnie od twierdzeń skarżącego, stanowiących jedynie jego linię obrony.

Jak słusznie się przyjmuje w doktrynie i orzecznictwie, przepisów art. 7 czy 410 k.p.k., których naruszenie w istocie zarzuca skarżący, nie można rozumieć w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych na rozprawie głównej dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych. Byłoby to w wielu wypadkach w istocie niemożliwe ze względu na wzajemną sprzeczność okoliczności wynikających z różnych dowodów. Odmówienie wiary niektórym zeznaniom lub wyjaśnieniom złożonym przez świadków lub

oskarżonych, a w rezultacie ich pominięcie jako podstawy dowodowej podczas dokonywanych ustaleń faktycznych, nie może być utożsamiane, ani z brakiem oceny okoliczności, których tego rodzaju dowód dotyczy w kontekście finalnego rozstrzygnięcia, ani też nie jest wyrazem złamania zasady bezstronności sądu, bowiem odmowa przyznania waloru wiarygodności niektórym z przeprowadzonych dowodów, przy jednoczesnej aprobacie i uwzględnieniu innych dowodów, jest niczym więcej niż realizacją przysługującego sądowi orzekającemu uprawnienia w ramach czynienia ustaleń faktycznych, z pełnym uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 30 sierpnia 2022 r., II AKa 376/21). Analizując treść zarzutów i ich uzasadnienie, wbrew temu na co wskazuje skarżący trudno jest wywodzić, iż doszło do nieprzestrzegania reguł procesowych wskazanych we wskazanych powyżej przepisach tylko dlatego, że ustalenia dokonane przez Sąd są odmienne od takich, których by oczekiwał skarżący. Sąd Rejonowy właściwie uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne jedynie w części, która miała swoje potwierdzenie w zeznaniach pokrzywdzonego, słusznie uznanych za wiarygodne w całości. Pokrzywdzony przedstawił dokumentację, która jednoznacznie wskazywała na zakup telefonu od oskarżonego, dokonania opłaty za towar, który nie został pokrzywdzonemu przesłany i w konsekwencji czego niewywiązanie się z przedmiotu umowy przez oskarżonego.

Reasumując tę część rozważań należy podkreślić, iż zarzuty skarżącego sprowadzają się do samej polemiki z ustaleniami sądu, przedstawiając tym samym jedynie swój punkt widzenia, którego przyjęcie byłoby sprzeczne z wiedzą i doświadczeniem życiowym. Podobnie chybiona jest argumentacja dotycząca wskazywanego niesłusznego niezastosowania treści art. 5 § 2 k.k, albowiem w przepisie tym mowa jest wyłącznie o wątpliwościach, których nie da się usunąć. Równie istotnym, co wskazanie kierunku rozstrzygnięcia istniejących wątpliwości, elementem tej zasady jest zatem zobowiązanie organów do podjęcia wszelkich czynności zmierzających do rozwiania pojawiających się obiekcji. Dopiero stwierdzenie, że wszystkie dopuszczalne przez prawo środki dowodowe zostały wyczerpane i podjęto wszelkie próby wyjaśnienia pojawiających się rozbieżności, uprawnia do skorzystania z art. 5 § 2 (J. Kosonoga [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Komentarz do art. 1-166, red. R. A. Stefański, S. Zabłocki, Warszawa 2017, art. 5). Na podstawie tego co zostało już wykazane w poprzednim akapicie, jednoznacznie trzeba stwierdzić, że nieusuwalne wątpliwości w przedmiotowej sprawie nie występują. Przeświadczenie oskarżonego o ich istnieniu nie może stanowić jedynej podstawy do przychylenia się ku jego stanowisku.

Następnie, przechodząc do szeregu zarzutów związanych z błędami w ustaleniach faktycznych należy podkreślić, iż wykazanie takich błędów nie może polegać jedynie na prezentowaniu poglądu, że te same dowody pozwalałyby na

przyjęcie odmiennej wersji zdarzeń, lecz na wykazaniu, że przy ustalaniu faktów sąd I instancji posłużył się rozumowaniem logicznie nieprawidłowym bądź sprzecznym ze wskazaniami doświadczenia życiowego (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 22 grudnia 2021 r., II AKa 77/21). Zdaniem Sądu Okręgowego, skarżący podnosząc przedmiotowe zarzuty nie uczynił temu zadość. Podejmując próby przeforsowania swojego stanowiska, przedstawił jedynie swoją alternatywną wersję wydarzeń opartą na odmiennej interpretacji wymienionych faktów, mającą wpisać się w przyjętą linię obrony. Argumenty użyte przez skarżącego nie są poparte żadnym wiarygodnym materiałem dowodowym, a są zbudowane przede wszystkim na domniemaniach. I tak przykładowo nielogiczne byłoby przyjęcie, że wskazanie przez oskarżonego danych spółki (...) Sp. z o.o. miałyby jakkolwiek uwierzytelniać wzajemną współpracę, podczas gdy takie dane mogą być powszechnie pozyskane z bazy danych KRS. Twierdzenie o innym przedmiocie działalności rzeczony spółki aniżeli te widniejące w bazie KRS, opierając się na wiedzy powszechnej bez wskazania obiektywnych dowodów, jest w tym przypadku tylko domnianiem. Podobnie należało się odnieść do stanowiska skarżącego, że pod wskazanym adresem przedmiotowa spółka nie prowadzi działalności, wskutek celowej zmiany adresu siedziby z powodu zerwania kontaktu, unikania oskarżonego. Ponadto oskarżony wyjaśnił, iż prowadził z powodzeniem działalność gospodarczą przez wiele lat, natomiast na początku 2020 r. podjął współpracę ze spółką (...) Sp. z o.o., która jak wynika z

rejestrze KRS została zarejestrowana w połowie 2019 r. Zauważyć należy, że wątpliwym w aspekcie wiarygodności jest tłumaczenie o nawiązaniu współpracy przez doświadczoną przedsiębiorcę z nowopowstałym podmiotem, który nie posiadał na rynku wypracowanej renomy. Niewiarygodne są wyjaśnienia oskarżonego także z uwagi na datę przedmiotowego czynu, która nijak się ma do rzekomo zawieszanej współpracy ze spółką (...) Sp. z o.o. w maju 2020 r. i urwanym kontakcie w czerwcu 2020 r. Ponadto niewiarygodna jest próba scedowania winy za wszystkie inne czyny, za które oskarżony został dotychczasowo prawomocnie skazany na bliżej nieokreśloną osobę, która jakoby miała podszyć się pod niego i zarejestrować numery telefonów, adresy e-mail oraz konta bankowe, bezprawnie posługując się jego danymi. Podsumowując niniejsze wywody na temat rzekomej współpracy oskarżonego ze spółką (...) Sp. z o.o. należy jednoznacznie stwierdzić, że oskarżony podejmuje próby przeniesienia odpowiedzialności za zarzucony mu czyn (jak również za czyny z innych postępowań) na przedmiotową spółkę, jednakże jego argumentacja nie jest przekonywująca i wraz z pozostałymi okolicznościami wpisują się w model oszukańczej działalności przy posłużeniu się tzw. słupami. W tym miejscu odnieść się również należy do stanowiska oskarżonego, który z faktu umorzenia na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. niektórych innych postępowań, próbuje dowodzić braku przestępczego zachowania w niniejszej sprawie, która dotyczy innego czynu aniżeli wspomniane postępowania i ich rozstrzygnięcia nie mogą na

nią rzutować, ponadto późniejszy zwrot pieniędzy pokrzywdzonym wcale nie przesądza o charakterze pierwotnego zamiaru sprawcy czynu.

W dalszej części apelacji skarżący podniósł zarzut związany z - jego zdaniem - mylnie przypisanym zamiarem oszustwa w przedsiębranym zachowaniu, przy tym przywołując okoliczności mające uzasadnić jego stanowisko. Sąd Okręgowy zważył, że również ten zarzut należało uznać za niezasadny, a przytoczoną argumentację za chybioną. Przepięstwo oszustwa z art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem kierunkowym, a warunkiem odpowiedzialności jest działanie (zaniechanie) sprawcy w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Zamiar bezpośredni o szczególnym (ze względu na cel) zabarwieniu wymagany jest zarówno dla elementu "wprowadzenia w błąd", jak i "wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania znaczenia przedsiębranego działania" (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 czerwca 2023 r., II AKa 276/22). Jak wynika z akt sprawy, już przed datą zarzuczonego czynu dochodziło do podobnych sytuacji niewywiązywania się z zamówień przez oskarżonego, co w przypadku rzekomych przyczyn tkwiących we współpracy ze spółką (...) Sp. z o.o., skutkujących jej zawieszeniu w maju 2020 r., powinno zapobiec zawarciu kolejnych umów sprzedaży towaru, co też się nie stało. Nawet przy przyjęciu takiej wersji, oskarżony w dalszym ciągu oferował towar, którego fizycznie nie posiadał i którego zapewnić nie mógł, a więc działał z zamiarem dokonania oszustwa. Oskarżony

początkowo utrzymywał kontakt telefoniczny z pokrzywdzonym, którego wprowadzał w błąd podając rzekome powody niewysłania telefonu, a które nawet nie są zgodne z przyjętą linią obrony na potrzeby niniejszego postępowania, przy czym następnie całkowicie zaprzestał kontaktu. Oskarżony dysponował wówczas możliwościami polubownego rozwiązania sytuacji z pokrzywdzonym, lecz tego nie uczynił. W tym miejscu można przytoczyć stanowisko przyjęte w orzecznictwie odnośnie strony podmiotowej tegoż przestępstwa mówiące o tym, iż nawet nie ma potrzeby wykazywania, że już w chwili zawierania umowy sprawca nie miał zamiaru jej realizacji. Wystarczającym jest ustalenie, że pokrzywdzony nie zawarłby umowy, gdyby wiedział o okolicznościach, które były przedmiotem wprowadzenia go w błąd przez sprawcę (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 czerwca 2022 r., II AKa 209/21). Wszelkie okoliczności niniejszego postępowania przemawiają jednoznacznie za przestępczym charakterem działania oskarżonego, a jego wyjaśnienia również w tym zakresie nie mają żadnego oparcia w wiarygodnym materiale dowodowym, wzajemnie się wykluczają i mają jedynie charakter polemiczny, co zostało już wykazane.

Skarżący zakwestionował także zasadność zakwalifikowania przypisanego mu czynu z art. 286 § 1 k.k., podczas gdy w jego przeświadczeniu właściwa byłaby kwalifikacja z art. 286 § 3 k.k., czyli jako wypadek mniejszej wagi. Na wstępie wskazać należy, że przy ocenie,

czy zachodzi wypadek mniejszej wagi w danej sprawie, należy brać pod uwagę przedmiotowo-podmiotowe znamiona czynu, kładąc akcent na te elementy, które są charakterystyczne dla danego rodzaju przestępstw. Wypadek mniejszej wagi jest to bowiem uprzywilejowana postać czynu o znamionach przestępstwa typu podstawowego, charakteryzująca się przewagą łagodzących elementów przedmiotowo-podmiotowych (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 października 1996 r., V KKN 79/96). Zważając na powyższe, biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy, trudno zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego. Niesłuszne jest ocenienie przez oskarżonego wysokości szkody przez pryzmat jej dotkliwości dla pokrzywdzonego, gdyż jest to jedynie jego subiektywny pogląd, mający na celu umniejszyć szkodliwości społecznej czynu i w niniejszym przypadku jest chybiony. Podobnie trzeba potraktować fakt niekaralności przed datą popełnienia czynu, zgadzając się tym samym z poglądem Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który wskazał, iż z okoliczności, że w czasie popełnienia przypisanych czynów oskarżony nie był karany sądownie, nie można wyciągać daleko idących i korzystnych dla oskarżonego wniosków w sytuacji, gdy w późniejszym czasie został skazany za czyny wcześniejsze lub jednoczesne (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 1 czerwca 2022 r., II AKa 392/21). Taka sytuacja właśnie ma miejsce w niniejszej sprawie. W żaden sposób nie można wywnioskować uprzywilejowanej postaci przypisanego czynu również z pozostałych istotnych okoliczności, które były już

dostatecznie rozważone także we wcześniejszej części uzasadnienia oraz wyczerpująco opisane w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnego wyroku, które Sąd Okręgowy podziela.

Analogicznie, z podobnych względów, Sąd Okręgowy nie zauważył podstaw do zastosowania dobrodziejstwa płynącego z art. 60 § 2 k.k., albowiem zastosowanie instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary musi wynikać z uznania, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, który powoduje, że nawet najniższa kara przewidziana w ustawie musiałaby być uznana za karę rażąco surową. Wystąpienie takiego szczególnego wypadku powinno znajdować wsparcie w okolicznościach nietypowych samego zdarzenia albo takich cechach sprawcy, które charakteryzują go w sposób wyjątkowo pozytywny i powodują, że zasługuje on na wymierzenie kary poniżej minimum ustawowego. Przyjmuje się, że ocena zaistnienia takich okoliczności należy do sądu i jest swobodna, choć jednocześnie podkreśla się, że nie może być ona dowolna. Instytucja nadzwyczajnego złagodzenia kary nie powinna tym samym stanowić pola do łagodzenia kary podstawowej, która z aksjologicznego punktu widzenia może wydawać się sądowi zbyt surowa. Decydując się na orzeczenie kary z nadzwyczajnym jej złagodzeniem, sąd ma więc obowiązek przedstawić argumenty uzasadniające przekonanie, że w realiach rozpoznawanej sprawy zaistniały przesłanki do takiego postąpienia (Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2023 r., IV KK 95/22).

Zważając na fakultatywny charakter zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary i brak przesłanek do jego zastosowania należało podzielić stanowisko Sądu meriti.

Na koniec rozważań pozostał aspekt związany z rażąco niewspółmiernością kary. Pomimo niewskazania tego zarzutu wprost, jego istota została zawarta w treści apelacji skarżącego, który uważa orzeczoną karę za niewspółmierną do wszystkich podniesionych okoliczności, poruszanych już we wcześniejszych akapitach.

Wskazać należy, iż przyjęcie rażąco niewspółmierności kary zakłada, że na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna - nie dająca się zaakceptować - różnica między karą wymierzoną a karą, jaką należałoby wymierzyć w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Chodziłoby m.in. o sytuacje, w których kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2023 r. II ZK 86/22). Mając na względzie wszelkie przeanalizowane dotychczas okoliczności należało uznać, iż podniesiony przez oskarżonego zarzut jest nietrafny. Zdaniem Sądu Okręgowego, orzeczona kara pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy, została orzeczona zgodnie z

dyrektywami wymiaru kary z art. 53 k.k. i jest w pełni adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia oskarżonego. Sąd Rejonowy właściwie zauważył wszystkie okoliczności wpływające na wymiar kary, a także nadał im odpowiednią rangę. Tłumaczenia oskarżonego stanowiły jedynie linię obrony i nie miały odbicia w rzeczywistości. Kara orzeczona w ten sposób winna spełnić swoje funkcje prewencji indywidualnej i generalnej, dając jednocześnie możliwość oskarżonemu poczynienia przemyśleń nad nagannością swojego zachowania i powrotu na drogę postępowania zgodnego z prawem. Ponadto w pkt. II zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy na podstawie art. 46 § 1 k.k. słusznie zasądził od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego środek kompensacyjny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości, którą właściwie określono na kwotę 1689,99 zł, co stanowi równowartość zakupionego przez pokrzywdzonego telefonu.

Wniosek

Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku i zwrot sprawy do Sądu I instancji;

alternatywnie z ostrożności procesowej – wniosek o złagodzenie kary, poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody i orzeczenie kary w wysokości 1 roku prac społecznych po 40 godzin miesięcznie oraz grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 50 złotych.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięzle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez oskarżonego, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie, co szczegółowo zostało wykazane powyżej.		
Lp.	Zarzut	
2.	<p>Obraza prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanego wyroku tj.:</p> <p>- art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego P. M. i uznanie, iż są jedynie w części wiarygodne co do faktu dokonania transakcji sprzedaży telefonu, w sytuacji gdy oskarżony wyjaśniał w sposób logiczny, nie budzący wątpliwości i wyjaśnienia te winny stanowić podstawę ustaleń faktycznych sprawy, iż w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej pośredniczył w sprzedaży towarów dostarczanych przez spółkę (...) sp. z o. o. i to brak dostarczenia towaru przez tą spółkę stanowił przyczynę braku możliwości wywiązania się z umowy;</p> <p>W konsekwencji naruszenia w/w przepisu:</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych sprawy, polegający na błędnym ustaleniu, iż oskarżony P. M. nie prowadził działalności gospodarczej we współpracy ze spółką (...) sp. z o.o. w ramach której to współpracy pośredniczył w zakresie zamawianego w tej spółce towaru,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>zaś brak możliwości wywiązania się z umowy</p> <p>z pokrzywdzonym wynikał z faktu braku dostarczenia towaru przez spółkę (...) sp. z o.o., nie zaś z realizacji po stronie oskarżonego zamiaru oszukańczego.</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzuty podniesione przed obrońcą oskarżonego jako niezasadne nie uzyskały aprobaty sądu odwoławczego, wskutek czego apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.</p> <p>Wszelkie kwestie dotyczące sformułowanych przez obrońcę zarzutów zostały już wyczerpująco rozważone w rubryce 3.1. niniejszego uzasadnienia, toteż nie ma konieczności ich powielania w tym miejscu. We wskazanej części Sąd Okręgowy dostatecznie wypowiedział się na temat zasadności oceny materiału dowodowego - w tym wyjaśnień oskarżonego - oraz odnośnie wszelkich okoliczności nawiązujących do rzekomej współpracy oskarżonego ze spółką (...) Sp. z o.o., która miałyby być odpowiedzialna za czyn przypisany oskarżonemu.</p>		
Wniosek		
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

Zwięzle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez obrońcę, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie, co szczegółowo zostało wykazane we wcześniejszej części uzasadnienia.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięzle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok w całości.	
Zwięzle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazano w rubrykach 3.1. i 3.2. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrył się uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

-----	-----
Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. A. O. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę oskarżonego wykonywaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym, zgodnie ze stawkami określonymi w § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu.
III.	Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 618 § 1 pkt. 1 i 11 k.p.k., zgodnie ze stawkami określonymi w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 zł tytułem opłaty, a także stosując stawki wskazane w § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym oraz zgodnie ze stawkami jak w pkt. powyższym - kwotę 536,60 zł tytułem wydatków postępowania odwoławczego.

7. **PODPIS**

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana